

Історія двох кохань

Діти хворіють шуканням скарбів, а дорослі — спогадами про незнайдені скарби. Час змінює кольори, смаки, проганяє добро або зло, потім знову повертає то одне, то друге. І добро, і зло — теми вічні, вони не живуть нарізно, ці два явища мовби й створені для того, щоб підкреслювати значення одне одного.

«Тінь сови» — це своєрідний скарб, захований часом у минулому сторіччі. Час хоронив його за «тимчасовою» непотрібністю, тому що тоді знов настала «доба зла» і для добра залишилося дуже мало місця. І ось в інший, дивний і теж не вельми добрий час, коли брехня тут і там стає новою «правдою», коли про мораль і порядність згадують зі скептичною посмішкою на обличчі, ця історія виринула з іншої епохи. Виринула і здивувала тим, що виявилася непідвладною часові. Так, у ній описані в чомусь інший світ, інший побут, інша Україна. Але, читаючи, ти пропускаєш цю різницю, як легкий шум вітру. Вона навіть приємно лоскоче твою фантазію, але майже непомітно. Тому що твоя читацька увага прикута до героїв роману, до їхніх історій. А історії і Катерини зі Степаном, і Муталіба з Іриною — це історії кохання. Кохання, яке бореться, виживає у незгодах, допомагає вистояти і врешті-решт перетворюється на колективну пам'ять, на віру, на релігію, на легенду, що дає надію і кохання тим, кого воно ще не торкнулося своїм крилом.

Справжнє кохання — це завжди трішки казка. Тут казка присутня поруч із двома історіями кохання і дружби, й ім'я цій казці — Щедрик. Цей маленький гномик,

містичний мешканець пралісу, вигаданий колись ще в дитинстві Степаном, не лише стежить за тим, щоб зло було покаране, а доброта і душевна щедрість дістали винагороду, а й має власний голос. Він, як Степанове друге «я», того Степана, яким він був у дитинстві, вставляє у розповідь свої думки й почуття, намагається відповісти на запитання і воління свого «господаря».

Читаючи роман, я намагався знайти щось спільне з пізнішими романами Василя Шкляра, скажімо, з «Елементом», «Залишенцем»... Шукав і, крім майстерного володіння мистецтвом словесного образу, нічого не знаходив. Жорсткість останніх його романів ніби підказує, що «Тінь сови» на багато років наперед забрала в автора запас його особливої, майже дитячої доброти до героїв. Цей роман — найгуманніший з усіх написаних Шклярем. Він і читається як класика, і легко роздає на «мудрі цитати» десятки речень. Він і навчає, і підказує, і втішає. Адже там, де є кохання і де є смерть, завжди з'являється Втішання. Втішання — це вияв мудрості.

*Андрій Курков
Париж, 18 січня 2014-го*

1

І тоді Катерина сказала:

— Збирайся, Степане, поїдемо! Не дивись так на мене і не відмовчуйся, бо я тебе силою завезу! — сказала тоді Катерина, і в її голосі не було вже ні сліз, ні благання, а тільки сухий крик, і Степан зрозумів, що вона од свого не відступиться.

Він сидів на ліжку мовчазний і згорблений, дивився у вікно, за яким уже сутеніло, і ще густіша сутінь огортала кімнату, але вони не вмикали світла, ніби хотіли продовжити день.

Десь на подвір'ї гралися їхні діти, в хату долинали розгарячілі хлопчачі голоси, і вони якийсь час дослухалися тих голосів, думаючи про одне.

— Куди поїдемо? Я не знаю, де він живе, — нарешті озвався Степан, і навіть у присмерку було видно, як на його обличчі ворухнулася жовта усмішка (колись вона була синьогаряча, тепер від неї зосталася лише тінь, як і сам він скидався швидше на свою тінь).

— Він ще й сміється, смішно йому.

— Ти ж знаєш, я загубив його телефон. Коли те було, два роки минуло.

— Не придурюйся, Стьопо! Є паспортний стіл, є довідкове бюро, допитаємось.

— Авжеж, там тебе виглядають.

— Він же сам тебе кликав.

— То й що? — І знов дивився затято, спідлоба, чи то від того, що очі так глибоко провалилися, здавалось, що дивиться він спідлоба.

— Поїдемо. Вночі сядемо на поїзд, а на ранок будемо в Києві.

— Не спіши, Катю. Чую, наче мені вже краще. Сьогодні ранком я ходив аж до річки. Сам. Вийшов на город, а такий же, знаєш, туман стояв, що за крок не видно. І причувся мені якийсь голос у тумані. Чи пташка писнула, чи що, але пішов я на той голос у тумані усе далі і далі, поки не опинився коло річки. Хтось мене ніби кликав, наче попід руку хто вів, так легко йшлося. Не спіши, Катю, переждемо день-другий, а там воно покаже.

Те, чим він похвалився, не втішило Катерину, навпаки, ще дужче роз'ятрило душу — відчула в тому якийсь невловимий зв'язок зі своїм сьогоднішнім сном, і знов, як тоді вночі, зайшлося серце.

— Ось не зли мене! Краще йому. Знаю це твоє «краще». Од вітру вже хилишся, а козиришся. Ще скажи мені що, то зв'яжу по руках і ногах та повезу.

Катерина раптом затнулась, помітивши, як він завмер, зіщулився, змалів на очах — це вперше вона так одверто сказала про його неміч і враз пошкодувала за тим, ладна була вхопити слова назад, та вони вже поволі входили у Степана, все глибше і глибше — поволі і через те так болісно. Вона хотіла його лиш трішечки розіслити, зрушити, розворушити, аби він послухався, а вийшло не так, як хотілося, вийшло зовсім погано. Де ж їй тих слів набрати, у кого позичити, щоб він послухався, свої вона уже всі виговорила, і тепер от таке сприснуло з язика, що ліпше б мовчала.

Катерина підійшла до нього, обхопила долонями Степанову голову й притулила до грудей, пальцями перебирала його волосся, шепотіла:

— Треба їхати, Стьопо, треба... Поки ти при силі, поїдемо. Послухай мене, дурну.

Вона гладила йому обличчя, шию, так якось боязко і винувато, мовби дитина, і хвиля жалю та ніжності забила Степанові подих, він пригорнув Катерину до себе, відчув біля серця її пругкі теплі груди, і здалося, ніби через той дотик переливається в нього якась молода, хмільна сила. Він знав, що Катерина карається своїми словами, треба сказати їй щось дуже хороше, щось веселе, може, пожартувати, аби вона думала, що нічого не сталося, усе те пішло за вітром. І Степан запитав з бісом у голосі:

— Це ти мене зв'яжеш? Це ти хоробра така у мене?

— Ото щоб не був такий впертий.

— Ну, то я тобі зараз покажу. Знатимеш.

— Стьопа, ти що, Стьопа?

— А ти як думала?

— Здурів... Зайде хтось.

— Катю... Катю...

У хаті вже зовсім стемніло — погас ще один їхній день.

Лунко цокав годинник, аж дзвеніло у скронях, раніше Катерина не помічала, що він такий голосний та проворний.

— Не сердься на мене, — сказала вона. — Сьогодні я бачила сон. Снилось мені дорога. Треба їхати, Стьопа. Треба. Послухайся ради дітей, якщо мене не жалієш.

Катерина сказала тільки півправди, вона змовчала про Щедрика, бо не чула у тому доброго знаку. Але цієї ночі їй справді приснився той чоловічок, приснився чи, може, й привидівся, бо часом вона уже не відрізняла, де в неї сон, де видіння, а про того чоловічка стільки наслухалася від Степана, що побачила його, мов живого. Був він у коротеньких червоних штанцях-шароварчиках і в такому ж червоному брилику, як у дитини, і сам він скидався на маленького хлопчика з дорослим обличчям,

тільки на дуже сумного хлопчика. Степан казав, що Щедрик (це він його так називав) завжди веселий, такий собі жвавий бешкетун, скрізь устигає, все бачить і чує, скрізь свого носа стромляє, але добрим людям ніколи не робить зла, навпаки, добрим він завжди стає у пригоді, хоч вони й не знають, хто то їм помагає. Так казав їй Степан, проте вона побачила Щедрика сумним і нещасним, таким, що й сам не міг собі дати ради, не те щоб комусь допомогти.

Спершу вона побачила дорогу, довгу пряму дорогу, яка стелилася білим сувоєм, мабуть, через увесь світ, хоч починалася відразу за їхнім селом, а потім на тій дорозі угледіла його. Він ішов десь удаль, коротенькі шароварчики підсмикувалися за кожним кроком, і зблискували його голі литочки, ішов він якось ніби перевальцем, але прудко і з підстрибом, викидаючи вгору то одне, то друге плече, коливаючи з боку на бік головою в червоному брилику. Та найбільше Катерину вразило те, що на плечі він тримав паличку, а на тій паличці погойдувався білий вузлик: хить-хить, хить-хить. Через той вузлик вона раптом здогадалася, що він іде з їхнього села надовго, а може, й назавжди, і від того так защеміло серце, що вона спам'яталася, кинулася зі сну чи з короткого забуття, різко розплющила очі й відчула на своїх щоках сльози. Перше, що їй захотілося, — це притулитися до Степана й почути тепло його тіла і дати йому свого тепла, але не ворухнулася, побоялась розбудити його, бо до Степана сон навідувався тепер ще рідше, аніж до неї.

Катерина довго дивилася в темряву, так довго, що посовиному почала бачити в темноті, хоч ні до чого не придивлялася, а всім еством прислухалась до його дихання і знов думала-передумувала все заново, починаючи вже від дороги, що явилась їй уві сні, і від того, хто йшов ті-

єю дорогою, ішов десь далеко у світ, бо чого ж би ото він тримав на плечі паличку з білим вузликом.

На вікна тиснула чорна осіння ніч, вряди-годи її колошкали затятим виттям та сліпучими фарами вантажівки, що навіть о цій порі возили буряки з поля до Бужанського цукрозаводу, і Катерина раптом подумала, що як же це так — такі незугарні, важкі, заляпані багном машини виїжджають за селом на чисту, як скатерть, дорогу? Ні, такого не може бути, машини підвивають на розгаслих коліях, у розбитих баюрах, немає ніякої білої дороги і немає того, хто нею ішов, не треба себе морити ніякими вигадками, без них тоскно. Годі себе мордувати загадуваннями, треба щось робити, треба рятувати Степана, поки не пізно. Але що робити — вона не знала.

Вони вже об'їздили всіх лікарів, пооббивали пороги знахарям, що зналися на всілякому зіллі, але ні зіллячко, ні порошки, ні уколи не помогли, і Степан сказав: баста. Він взагалі не пішов би далі сільського медпункту, якби не вона, Катерина, якби він не жив її молитвами. Востаннє вона їздила з ним аж до Ленінграда, добилася на прийом до знаменитого професора, до якого люди вистоювали хтозна-які черги, і той таки обстежив Степана, однак нічого певного не пообіцяв: мовляв, справи погані, але треба сподіватися на краще, ніколи не треба втрачати надії.

І тоді Степан затявся: «Годі, я сам, Катю, видужаю. Це таке, що чоловік сам мусить збороти в собі. А ще ж мені допоможе... в ін», — казав про Щедрика, і не знати було, жартує Степан чи справді так думає.

Катерина й сама часом вірила в ту його вигадку, звиклася з нею за тринадцять літ життя зі Степаном, може, через те, що так любо було їм удвох, вірила у якийсь добрий дух, що оберігав їхню злагоду. І Щедрик то був чи

не Щедрик, а, видно, вони прогнівили його, бо де б він дозволив лихові перейти їм дорогу.

Чим прогнівили? Коли? Кого питати і як спокутувати той гріх? Катерина не знала. Вона тільки знала, що треба щось робити, не сидіти на місці, а кудись іти, щось шукати, питати в людей, а не ждати, склавши руки, якогось благословення.

Кого питати, до кого йти? Вона сто, тисячу разів передумувала, перебирала в голові всеньке їхнє життя, переворухувала всі дні й літа, немов злежаний крам у скрині, ніби там десь могла приховатися відповідь чи порада на їхню біду, і що більше вдивлялася у минуле, то все частіше винила у всьому себе. Це вона винна, що Степан не беріг себе, він боявся не стільки хвороби, як того, щоб Катерина не знала про неї. Він любив її і весь час горіжився, показував, який він міцний та дужий: хапався за найважчий мішок, за ціпа, за косу, за вила, а вона не могла його зупинити, хоч давно знала, що Степанові не можна так надриватися.

Та як же вона могла його зупинити, як тоді він ще зліший ставав у роботі, нікого не хотів і слухати, а співчуття було для нього мукою: «Гей, Катю, ти ще погано мене знаєш», — пік її синіми очима і попльовував на долоні, щоб знов ухопитися за сокиру чи за лопату. І так уже гехкав тою сокирою, що грабові окоренки, яких не бере і клинець, розліталися на тріски, а коли брав лопату, то земля чорніла за ним, мов за плугом.

Катерина аж лякалася його в роботі, такий був скажений, не підходь до нього, не підказуй, він сам знає, що йому можна, а що ні. А вона готова була сама все зробити за нього, бо думала, що Степан мстить їй за ті давні слова, які вона кинула ще зовсім дівчиською, кинула так, без думки, а от, виходить, поранила.